

Les residències concertades es declaren al límit i volen equiparació amb la pública

Costa de trobar personal perquè els treballadors guanyen un 40% menys

ANTONI LÓPEZ TOVAR
Barcelona

Dificultats per trobar treballadors i dificultats per cobrir les baixes, que són nombroses perquè la feina és exigent, està mal pagada i els horaris són francament millorables. Les residències col·laboradores de la Generalitat o concertades no saben com poden reclutar persones, es declaren en situació límit i reivindiquen –patronals i sindicats aliats– una equiparació salarial amb els sectors residencial i sanitari públics. Calculen que entre el conveni públic de residències i els principals convenis d'aplicació al sector hi ha un diferencial que pot arribar al 47%.

“Mateixa feina, mateix salari” és l'enunciat d'un manifest redactat per les organitzacions socials i empresarials del sector de l'atenció a la gent gran. Els eventuais increments de les tarifes de les residències concertades que havien de contenir els pressupostos de la Generalitat han quedat en l'aire pel rebuig dels comptes i la convocatòria electoral i aquests agents pretenen que tots els programes electorals assumeixin la seva problemàtica. “La situació és molt greu”, assegura Ramon Massaguer, director general de la Fundació Puigvert i secretari de la directiva de la patronal La Unió (Associació d'Entitats Sanitàries i Socials).

“Hi ha unes diferències molt importants als convenis laborals pel que fa a les retribucions i condicions laborals entre, per exemple, una infermera del sector sanitari respecte a la mateixa infermera del sector social en una residència”, explica Massaguer. El mateix passa amb els gericultors, els auxiliars d'infermeria o el personal

XAVIER CERVERA

Unes 60.000 persones amb dependència viuen a les residències de Catalunya

de neteja, que completen els perfils professionals més habituals de les residències. “La mateixa formació, les mateixes capacitacions i habilitacions, però a l'hora de la veritat el sector social troba grans dificultats per a la contractació. Els professionals migren als sectors amb millors condicions”.

Lògic: un auxiliar de geriatría treballa 1.792 hores al sector concertat per ingressar un sou anual brut de 16.384,30 euros, mentre el mateix professional, en una residència pública (un percentatge molt minoritari del conjunt d'establiments), treballa menys (1.633 hores) i guanya bastant més (24.375,82 euros). “Estem en una situació molt lí-

Una taxa de baixes del 12%

■ Les residències “són professions molt exigents des del punt de vista físic” i presenten una taxa de baixes del 12%, “un índex bastant més alt que el del sector sanitari”, afirma Ramon Massaguer. “Després de l'usuari, els treballadors som la part més feble de la cadena, estem sobrecarregats i al final caiem”, exposa Jaume Adrover, representant sindical de la UGT. El problema repercuteix en el servei: “Als avis els agrada tenir de refe-

rència les mateixes persones, i l'alt índex de rotació fa que la prestació sigui motiu de queixa”. En números rodons, una infermera d'una residència concertada guanya, segons conveni, 22.000 euros bruts anuals, mentre que la d'una residència pública n'ingressa 34.000 i la d'un centre hospitalari o d'atenció primària parteix de 40.000. Més de 60.000 persones grans amb dependència viuen a les residències catalanes.

mit. Si no s'arregla, les residències començaran a patir per la falta de professionals i la fugida a altres sectors”.

Els agents socials xifren en uns 282 milions d'euros anuals el cost de l'equiparació retributiva. A aquesta quantitat cal afegir-hi uns 93 milions més per equilibrar la durada de les jornades laborals. En total, 375 milions.

La plantilla de les residències de gent gran de Catalunya puja a uns 40.000 professionals, dels quals el 90% són dones. “Veiem amb gran preocupació com el salari mínim interprofessional està atrapant determinats perfils tan necessaris com l'auxiliar de geriatría, el profes-

Patronal i sindicats denuncien que els increments a les tarifes han quedat en l'aire pel 12-M

Ramon Massaguer: “Estem en una situació molt delicada, començarem a patir per falta de personal”

sional que té cura del dia a dia de les necessitats de les persones grans, una feina de gran valor però d'escàs reconeixement social”, afirma el manifest, que lamenta que les llargues jornades de feina, amb caps de setmana inclosos, converteixen el sector en “una opció laboral molt poc atractiva, a la cua del sector social”.

“Estem desesperats, no entenem com l'Administració no posa diners per a les solucions”, exclama Cinta Pascual, presidenta de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials (ACRA). Les entitats exigeixen una inversió extraordinària immediata de 250 milions i aplicar l'equiparació salarial entre els professionals de la concertada i els de la Generalitat en el termini màxim d'una legislatura.●

La segregació escolar a Barcelona cau al 9% gràcies al pla de xoc de fa 5 anys

CARINA FARRERAS
Barcelona

La lluita contra la segregació escolar dona fruit. Barcelona, que va començar abans que el conjunt de Catalunya el pla de xoc per reduir la concentració d'alumnes de famílies vulnerables en determinats centres, té un nivell del 87% de “centres equilibrats”, és a dir, la composició socioeconòmica de les aules s'assembla a la del barri. Hi ha poc més d'un 9% d'escoles que encara

tenen més estudiants amb vulnerabilitat pel que fa a la zona on estan ubicats (en conjunt, unes 35 entitats), i un 3,5% de centres escolars que encara no s'han corresponsabilitzat de la situació (14 en total).

Aquestes xifres marquen un camí esperançador per revertir les xifres a la resta de Catalunya no només perquè la distribució equitativa d'alumnes amb vulnerabilitat socioeconòmica i cultural és una qüestió de justícia i cohesió social, sinó també perquè millora el rendiment dels estudi-

ants. Així doncs, la diferència entre la nota mitjana catalana i la dels alumnes de rendes baixes era de 10 punts el curs 2020-2021 (73 davant 63) i dos anys després se n'han retallat 7,6 (72,9 davant 65,3).

Aquestes dades dissipen moltes suspicàcies de les famílies que van ser expressades i van tensionar alguns centres, segons el Consorci d'Educació de Barcelona, que és l'autor del pla de xoc escolar fa cinc anys, tres abans que es comencessin a repartir les motxilles econòmiques pel pacte de la Segregació Escolar. Els grups no s'han “corromput” amb l'arribada d'alumnes de famílies més precàries, ni ha baixat la nota del grup (la pandèmia va tenir impacte en tots). En canvi, els alumnes nous, que no haguessin estat matriculats en aquell centre si l'administració no els hagués

acompanyat de recursos econòmics, han millorat el nivell acadèmic. Si el grup tira, el nen tira, malgrat que els seus pares no tinguin titulació superior.

A més, s'ha reduït el nivell d'absentisme escolar, que era més pa-

El progrés acadèmic dels nens de rendes baixes millora amb les noves assignacions, segons el Consorci

tent en instituts amb alta concentració de pobresa.

Barcelona va començar a millorar la detecció i la redistribució d'alumnes el curs 2018-2019 a Infantil 3 i 1r d'ESO (amb una motxilla econòmica per a aquests

nens), de manera que completarà tot l'alumnat el 2028-2029. Distribueix els alumnes no només en els centres d'una zona, sinó també a cada aula del centre. Les polítiques incloïen la retenció de les famílies d'aquell barri perquè no marxessin a d'altres.

En aquest sentit, el compromís dels centres concertats (que representen el 60% de la ciutat) ha estat molt alt, segons el Consorci. La matrícula a mitjan curs arriba a 10.000 alumnes.

A la resta de Catalunya, aquest procés de reequilibrar la demanda va començar més tard, amb la implementació del pacte del Síndic fa dos anys, i es completarà el 2031-2032. Segons la Fundació Jaume Bofill, hi ha una segregació de gairebé el doble de la de Barcelona (17%) amb un nivell de centres equilibrats del 67%, 20 punts per sota de la capital.●